

tionū itē resolutiōe agit, & in uniuersum de oibus, q̄ rōcinatricis tractatiōis ppria sunt. Atq; ubi de his oibus in duobus his prioribus resolutoris libris dixit, postea de demōne, de q̄ hic pponit, in posterioribus resolutoris q̄ et ipsi duo sunt, disputatiōe faciet. Icirco autē priores resolutorii qui de rōcinatiōe, posteriores, q̄ de demōne agūt, inscribunt: q̄a prior rōcinatio demōne natura est. nā in p̄dicamentis quoq; didicimus priora natura ea esse, quę ex subsistēdi cōsequutiōne cū illis nō reciprocant, q̄bus positis ipsa subsequunt. cuiusmodi sunt etiā genera. oē. n. genus unaquaq; ex speciebus q̄ sub ipso sunt, prius natura est: eo q̄ posita specie genus prius sequitur: species autē posito genere minime. simili mō se hñt species ad ea quorū species sunt: priores. n. et ipse illis sunt. ita quoq; rōcinatio ad demōne sese habet. si. n. sit demō, rōcinatio priorius quoq; erit: q̄ppe cū demō rōcinatio quēdā sit. si uero rōcinatio sit, nō cōtinuo esse demōne ēt necesse est: p̄pea q̄ ratiocinatio esse differatix. i. dialectica & captiosa ēt potest. q̄ in igit prior est rōcinatio, demō posterior: merito in q̄bus libris de priore agit, eos priores: in q̄bus de posteriore, posteriores eos inscripsit. resolutorios autē uocat, p̄pea q̄ uniuersuiusq; rei cōpositę i ea ex q̄bus cōpositio facta est, redactio, resolutio uocatur. resolutio. n. cōtrario mō ac cōpositio sese habet. cōpositio ab initiis ad finē processus est. resolutio a fine ad initia recessus ac reditus. nā & geometra resoluere dicunt, cū a cōclusiōe exorsū ordine eorū q̄ ad demōne cōclusiōis sumpta fuerāt, retro uerso ad principia & p̄positā q̄nē ascēdūt. q̄ ui itē cōposita corpa ad simplicia reducit, resolutiōe utit: & q̄ unūquodq; simplex i ea ex q̄bus existūt, id q̄ materia est & forma. resolutit ēt q̄ onē in partes, & partes in syllabas, & syllabas in elemēta diuidit. Proprie tñ dicunt resoluere, qui cōpositas rōcinatiōes i simplices, & simplices in p̄positis esse q̄bus cōstat, resoluūt. sed et q̄ imperfectas ad p̄fectas reducūt, resoluere nihilominus et ipsi dicunt. q̄ uinēt p̄positarū rōcinatiōnū in pprias figuras reductio, resolutio appellat. ex quo p̄cipue resolutiōis significatio resolutorii libri hi inscripti sunt. in fine. n. primū methodum quandā & uia nobis tradit, quā id efficere ualeamus. q̄ uo pacto itē simpliciu rōcinatiōnū in pprias p̄positiōes ex q̄bus cōstant, reductiōne faciamus: & quo modo cōpositę ex simplicibus fiant, & quomō hęc in illas reducantur, nōnulla docet. in q̄bus igit libris de rōcinatiōnū resolutione agit, ii priores resolutorii: in q̄bus de demonstrationibus tractatio fit, ii resolutorii qdē et ipsi, sed posteriores inscribunt. unū autē ante doctrinā traditionē utilissimū esse cōsueuit: ut eorū q̄ dicenda sunt, scopū & p̄positum prius explicet. q̄ ui enī sciūt ad qd unūquodq; eorū quę dicunt, referat, ac tendat: ii facilius sanē q̄ illi q̄ nesciūt, intelligūt ac discunt. similis. n. est horū q̄ ita discūt differētia, perinde atq; in illis q̄ cū oēs eadē qdē uia ingrediant, alii tñ terminū uie quo deueniēdū est, sciūt: alii ignorāt. qui enim cognoscūt quō tēdat uia, facilius & minore cū labore p̄positū iter peragunt: qui ignorāt, magis defatigant, quippe cū oibus in rebus ignorātia imperitię cuidā p̄similis sit. Cū hoc igitur ita utile sit, id sicut in aliis libris plerūq; cōsueuit aristote. ita in his potissimū explicat. statim. n. in principio quidnā sit id, exponit, qd p̄positū ipsi est. cūq; id breuib; exposuerit, ad ea deinceps tractāda descendit, quę ad p̄positū ipsum deducūt. principiu siquidē sicut in iis quę fiūt, ita in iis quę dicunt, illd est, cuius causa aliqua uel fiūt, uel dicunt. scopus. n. cuius gratia aliqua dicunt, eorū causa est quę eius gratia dicunt. si uero id est principiu, ab eo tanquā a principio incipiēdū est. Adde, q̄ si notus prius sit scopus, multū ad iudiciū & dicentibus eorū quę dicūt, & dicentibus eorū quę audiunt, cōducit. cum uero inquit p̄positū huius de rōcinatiōe disputatiōis esse de demōstratione tractare: simul nos docet, ut disputatiōe de demōstratione p̄cipuū esse opus rōcinatiuę oīs methodi existimemus. q̄ uippe cū circa alias rōcinatiōis species eatenus uersetur philosophus, quatenus illarum tractatio ad demōstrationē, uerig; inuentionem perq̄ utilis est. qui. n. in differatricibus & dialecticis rōcinatiōibus exercitatus est, is cum probabilitatem & ueri similitudinem percipere atq; animaduertere ualeat, uerū ipsum facilius inuenit. non. n. ex similitudine quā probabile ad uerum habet, cū eius differentiam plane cognoscat, decipitur. q̄ ui item cognorit quo pacto captiosę rationes constituant, si falsū cauere optime poterit. falsi autem euitatio ad ueritatis inuentionem plurimum adiuuat. simile quid in moralibus libris etiam fecit, quemadmodum hic. nam cum ibi prius dixisset: hęc igitur & ciuili facultate ostendisset: post decem libros de ea disputatiōnem facit, eo quod necessarium fuerit de moribus hominis prius docere, quales esse debeant, qui ciuitatem constituunt: quippe quę primę hęc partes ciuitatis sint.